

af det Fælleseje til Jorden, som engang havde været det almindelige i Tyskland.

Det var formastelige Anskuelser, der ikke kunde taales, og da, Karl Marx' Blad tilmed med Venlighed omtalte de svage og spredte Tegn paa Bevægelse i den arbejdende Klasse, baade i Tyskland og i Frankrig, saa lød snart Anklagen mod ham for, at han var smittet af de franske Socialisters Ideer. Han lod sit Blad svare: Vi kender endnu ikke disse Ideer, men vi vil underkaste dem en nærmere Prøvelse.

Dette Svar blev afgørende for hans Stilling. Politiet vilde ikke finde sig i hans Forbliven; og saa Bladets Ejere blev betænkelig. Efter kun to Aars Virksomhed maatte Karl Marx forlade Köln. Det laa ligefor, at han nu tog til Frankrig for, som han havde sagt, at lære de franske Socialisters Ideer at kende.

Frankrig var den Gang et økonomisk langt mere fremskredent Land end Tyskland. Den store Revolution i 1789, Napoleon-Tiden og det netop da herskende saakaldte Borger-Kongedømme, havde tilintetgjort de middelalderlige Forhold i langt stærkere Grad end det var sket i Tyskland. Men den store Revolutions Ideal om Frihed, Lighed og Broderskab var man ikke kommet nærmere. I Frankrig saa man imidlertid klart, hvori

Skylden herfor laa. Kapitalen traadte tydelig frem. Den havde en baade social og politisk Magt, som endnu var ukendt i Tyskland. Den franske Kapital var en udpræget Finanskapital, der skaffede sig sin mægtige Indflydelse gennem Bankvirksomhed og Udlaan til det offentlige. Store Kredse saa det med Uro, Skribenter paaviste, hvor fjernt Samfundets Kaar var fra Idealet. De vidste ogsaa mod hvem de skulde paakalde alle velsindedes Indgriben. De var Fjender af Kapitalen. Men de Ting, de krævede, viste ikke hen imod en ny Fremtid, det var kun Ting som et skuffet Smaaborgerskab i manglende social Indsigt altid vil gribe til at ønske, f. Eks. at Staten skulde fastsætte Varepriserne saa højt, at den lille Haandværker kunde konkurrere.

Karl Marx kunde ikke slaa sig til Ro med denne, trods al Venligsindethed, reaktionære Tankegang. Ved Studier og ved Tænkning trængte han mere og mere frem til Erkendelse af, at al Historie er Historien om Kampen mellem Klasser, og det vil igen sige mellem forskellige Produktionsformer, og han forstod, at netop nu var en ny Produktionsform ved at bane sig Vej: den kapitalistiske, den der deler Menneskene i dem, der ejer Kapitalen, Produktionsmidlerne, og i dem, der kun ejer deres Arbejdskraft og for at leve, maa